



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci **žalobce: A. K.**, bytem x, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2016, č. j. 129475/2014/KUSK-DOP/POS, sp. zn. 129475/2014/KUSK/2,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro opožděnost zamítnuto jeho

odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady (dále jen „MěÚ Poděbrady“) ze dne 27. 6. 2014, č. j. 0025159/DZD/2014/JBu, sp. zn. 0017556/DZD/2014/Jbu (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon

o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona tím, že dne 31. 3. 2014 kolem 15:15 hod na účelové komunikaci u čerpací stanice pohonných hmot při dálnici D11 v km 36,0 ve směru jízdy na Prahu, na území s rozšířenou působností města Poděbrady, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky x, zastavil a stál na místě, kde je to zakázáno vodorovnou dopravní značkou V 12c Zakaz zastavení, a zároveň užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, když nesvítilo potkávací světlo na straně přivrácené do středu vozovky a vnější krycí sklo levého předního světlometu bylo poškozeno vybitím jeho horní části, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že jeho odvolání není opožděné. Žalovaný totiž vycházel z nesprávného data doručení rozhodnutí MěÚ Poděbrady dne 14. 7. 2014 fikcí na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručováno na adresu ..., avšak tento závěr nemá ve spise oporu, neboť z něj vyplývá, že rozhodnutí bylo vypraveno na adresu ... Rozhodnutí žalovaného je v rozporu se spisy a nelze z něj seznat, jak by žalovaný hodnotil datum doručení, pokud by vycházel ze stavu, který je podložen spisovým materiálem.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K námitce, že MěÚ Poděbrady nesprávně doručoval na adresu trvalého bydliště zástupce žalobce, uvedl, že k doručení přistoupil MěÚ Poděbrady podle ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu, protože nedošlo k potvrzení doručení na e-mailovou adresu. Zástupce žalobce opakovaně udává adresu ... i adresu „...“. Rozhodnutí MěÚ Poděbrady bylo doručeno na adresu zástupce žalobce, kde bylo vhozeno do schránky dne 14. 7. 2016. Odvolání bylo podáno až dne 29. 8. 2014, tedy po marném uplynutí lhůty pro podání odvolání. Vzhledem k tomu, že nedošlo k potvrzení doručení na e-mailovou adresu opakovaně užívanou zástupcem žalobce, bylo rozhodnutí MěÚ Poděbrady doručováno na adresu zástupce žalobce. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 – 37 a ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016 - 45, na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 8. 2016, č. j. 33 A 14/2015 – 20, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 7. 2016, č. j. 51 A 4/2015 – 54. Závěrem žalovaný uplatnil paušální náhradu nákladů řízení za písemné úkony.

Soud z předložené kopie správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:

Příkazem MěÚ Poděbrady ze dne 15. 5. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 2000 Kč.

Proti příkazu podal zástupce žalobce P. K. v elektronické podobě odpor odeslaný z adresy ... a opatřený uznávaným elektronickým podpisem. V odporu zástupce žalobce požádal MěÚ Poděbrady i žalovaného o doručování písemností na e-mailovou adresu ..., a rovněž uvedl, že tato adresa je uzpůsobena pro příjem podání v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a je vyhrazena pro příjem podání od orgánů státní správy.

Předvolání k ústnímu jednání zaslal MěÚ Poděbrady na adresu ... Jako odpověď obdržel MěÚ Poděbrady z výše uvedené adresy mail ze dne 4. 6. 2014 obsahující poděkování za zaslání zprávy, potvrzení přijetí a na místě podpisu text „zastupce.eu server pro zastupovani“. Mail však neobsahuje uznávaný elektronický podpis odesílatele.

MěÚ Poděbrady odeslal předvolání k ústnímu jednání v listinné podobě na adresu žalobce i na adresu jeho zástupce. K ústnímu jednání se žalobce ani jeho zástupce nedostavili.

Rozhodnutím MěÚ Poděbrady ze dne 27. 6. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 2000 Kč. Toto rozhodnutí bylo odesláno dne 30. 6. 2014 v elektronické podobě na adresu ... Jako odpověď obdržel MěÚ Poděbrady mail obsahující stejný text jako v mailu ze dne 4. 6. 2014. Tento mail nebyl opatřen uznávaným elektronickým podpisem odesílatele.

MěÚ Poděbrady rozhodnutí ze dne 27. 6. 2014 odeslal na adresu zástupce žalobce. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 2. 7. 2014 a po marném uplynutí úložní doby byla vhozena do schránky adresáta.

Dne 29. 8. 2014 bylo doručeno MěÚ Poděbrady odvolání v elektronické podobě odeslané z adresy ... podepsané uznávaným elektronickým podpisem. V odvolání je uvedeno, že zástupce žalobce se

z neoficiálních zdrojů dozvěděl, že snad mělo být vydáno nějaké rozhodnutí, které mu ale nebylo doručeno a že z právní opatrnosti podal odvolání do neoznámeného rozhodnutí.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2016 odvolání proti rozhodnutí MěÚ Poděbrady ze dne 27. 6. 2014 dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl pro opožděnost. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí MěÚ Poděbrady bylo nejprve doručováno na adresu ... Vzhledem k tomu, že přijetí tohoto mailu zástupce žalobce nepotvrdil ve smyslu ustanovení § 19 správního řádu, bylo rozhodnutí MěÚ Poděbrady odesláno na adresu zástupce žalobce a bylo mu doručeno dle § 24 odst. 1 správního řádu dne 14. 7. 2014. Lhůta pro podání odvolání marně uplynula dne 13. 7. 2014. Odvolání podané dne 29. 8. 2014 je proto opožděné. Rozhodnutí žalovaného bylo dne 29. 6. 2016 doručeno zástupci žalobce do jeho datové schránky (viz doručenka založená v soudním spise).

Žaloba byla doručena soudu dne 17. 8. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.].

Dle vyjádření žalovaného podal žalobce k Ministerstvu dopravy podnět k přezkumnému řízení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Dne 29. 6. 2017 uplynula lhůta jednoho roku od nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného, ve které bylo možno zahájit přezkumné řízení, a dne 29. 9. 2017 uplynula lhůta 15 měsíců pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení. Soud dotazem u žalovaného zjistil, že Ministerstvo dopravy ke dni 2. 10. 2017 ve věci podnětu k přezkumnému řízení nic neučinilo, tj. nevydalo rozhodnutí o zrušení rozhodnutí žalovaného ani sdělení o neshledání důvodů k zahájení přezkumného řízení. Je tak možno konstatovat, že rozhodnutí žalovaného nebylo správními orgány v přezkumném řízení zrušeno. Soud proto mohl přistoupit k meritornímu přezkumu rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalobce již v žalobě uvedl, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný v rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, že MěÚ Poděbrady doručoval rozhodnutí na adresu ... Takový závěr dle žalobce nemá oporu ve spisu, neboť rozhodnutí bylo doručováno na adresu ... Nelze tak zjistit, jak by žalovaný hodnotil datum doručení rozhodnutí MěÚ Poděbrady, pokud by vycházel ze stavu podloženého spisovým materiálem.

Soud k tomu uvádí, že tvrzení žalovaného, že MěÚ Poděbrady doručoval své rozhodnutí na adres ..., je v rozporu se spisem. Přesto ale uvedená vada nemá vliv na hodnocení včasnosti podaného odvolání. Pokud by totiž žalovaný vycházel ze stavu vyplývajícího ze spisu, musel by stejně dojít k závěru o opožděnosti podaného odvolání.

MěÚ Poděbrady se ani nepokoušel doručit své rozhodnutí na adresu obsahující dlouhou diakritiku ..., doručoval však na adresu s krátkou diakritikou ... a poté, co z této adresy nebylo doručení předepsaným způsobem ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu potvrzeno, doručil na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce.

Je obecně známo, že na e-mailovou adresu s dlouhou diakritikou se nedařilo správním orgánům v minulosti doručovat. Postup, kdy se v takovém případě správní orgány ani nepokoušely doručit písemnost na e-mailovou adresu s dlouhou diakritikou a doručovaly rovnou na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce, aproboval i Nejvyšší správní soud – viz rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 3406/2016: *„Bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). I když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona).“*

Soudu tak konstatuje, že rozhodnutí MěÚ Poděbrady bylo doručeno zástupci žalobce 10. den po uložení, tedy 12. 7. 2014. Odvolání podané dne 29. 8. 2014 je tak opožděné.

Soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady, ke kterým by musel přihlídnout i bez návrhu. Vzhledem k výše uvedenému neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch.

Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

K jeho návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, tj. paušální náhrady za každý úkon dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), soud uvádí, že ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodli-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 *[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014-20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být
přiznána
ani
v případě, že zastoupen není (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 - 31, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47,*

dle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná). K návrhu žalovaného uplatněnému při jednání před soudem na přiznání náhrady nákladů řízení dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. soud uvádí, že vyhláška č. 254/2015Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, na řízení vedená dle soudního řádu správního nedopadá (viz rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79). Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 19. října 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
B. K.